

Warszawa, dnia grudzień 2011 r.

Europejski Trybunał Praw Człowieka
Rada Europy
F-76006 Strasburg,
Cedex, France

Skarga

Na podstawie art.34 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka oraz art. 45-47 Regulaminu Trybunału.

Dot. prawa do rzetelnego procesu sądowego art. 6 Konwencji

skarżący: Wiesław G.
ul. Rakowiecka
02-528 Warszawa

przeciwko: Rzeczypospolitej Polskiej
na działalność organów
wymiaru sprawiedliwości
w Polsce

Przedkładam dowody w sprawie:

1. Odwołanie od decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w Warszawie do Sądu Okręgowego w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2009 r.
2. Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25 stycznia 2011 r. sygn. Akt. XIV U 1130/09.
3. Apelacja z dnia 23 lutego od ww. wyroku.
4. Wyrok Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie z dnia 9 czerwca 2011 r. sygn. Akt. III AWa 314/19.(doręczonymi dnia 26.09.2011 r.)
5. Wyrok Sądu Najwyższego - Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w identycznej przedmiotowo sprawie, sygn. akt II UK 97/10

Na podstawie wymienionych orzeczeń sądowych - jako materiału dowodowego

Zarzucam:

Organom wymiaru sprawiedliwości w Polsce naruszenie Konwencji Praw Człowieka wyrażone w art. 6 tej Konwencji tj. naruszenie mego prawa do rzetelnego procesu przez wydanie orzeczeń - jak wyżej - przy zastosowaniu działania prawa wstecz i pozbawienie

mnie praw nabytych w sprawie zaopatrzenia emerytalnego, co było sprzeczne z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej i bytem państwa prawa.

Wobec powyższego wnoszę

o stwierdzenie naruszenia prawa przez organa wymiaru sprawiedliwości w Polsce i spowodowanie naprawienie skutków prawnych powstałych w wyniku tych naruszeń.

Uzasadnienie

Skarżący zwraca się do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, ponieważ w procesie przed sądami w Polsce o prawidłowe ustalenie emerytury rażąco naruszono jego prawa do sprawiedliwego procesu przez zastosowanie prawa wstecz i pozbawienia praw nabytych.

Niekorzystne zmiany ustawowe od 1999 r. waloryzacji emerytur wojskowych z „uposażeniowej” na „cenową” - jak w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, skarżący i znaczna grupa emerytów wojskowych, którzy wcześniej nabyli już pełne prawa do emerytury, w obronie praw nabytych - znalazła się w sporze sądowym przeciwko decyzjom dyrektorów Wojskowych Biur Emerytalnych o ponowne naliczenie emerytur z jednoczesnym unieważnieniem błędnych decyzji w oparciu o przepis art.156 kpa, wydanych po 1.01.1999 r.

Spór ten przybrał postać masowego protestu. Występujący z wnioskami do WBE emeryci wojskowi uznali to działanie organu państwa - za wyraźny akt sprzeczny z podstawowymi zasadami nie działania prawa wstecz i zakazu pozbawienia praw słusznie nabytych (co wynika z Konstytucji RP - (art.2 i 32). Uznano też jako przejaw dyskryminacji politycznej starszego rocznika żołnierzy z okresu PRL. W ten sposób powstał szkodliwy społecznie „stary portfel” około 50% niższa emerytura „starszego rocznika” w stosunku do obecnie odchodzących żołnierzy ze służby na emeryturę. Jest to nie równe traktowanie ekonomiczne w tej samej grupie emerytów, sprzeczne z Konstytucją RP i bytem państwa prawa.

Wojskowe Biuro Emerytalne w Warszawie na mój wniosek i pozostałych emerytów odmówiło unieważnienia swoich decyzji waloryzacyjnych, a Sądy Okręgowe Wydziały Ubezpieczeń Społecznych utrzymały w mocy te decyzje.

Wniosłem apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie, zarzucając wyrokowi, w szczególności naruszenie prawa materialnego art. 6 ustawy z dnia 10.12.1998 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (w brzmieniu obowiązującym przed 1.01.1999 r) wzw z art. 2 i art.32 Konstytucji RP, w kontekście art. 1 ust.2 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z F.U.S. (w brzmieniu obowiązującym do 1.10.2003 r.) przez błędną wykładnię tych przepisów w zakresie praw nabytych i zakazu działania prawa wstecz oraz naruszenia przepisów postępowania przez bezpodstawne dzielenie jednolitej przedmiotowo sprawy, co do właściwości sądów i przekazanie innemu organowi (apelacja w załączeniu).

Sąd Apelacyjny, Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie wyrokiem z dnia 9 czerwca 2011 r. sygn. Akt. III. AWa. 314/11 oddalił apelację, a zatem wyrok się uprawomocnił w dwuinstancyjnym procesie (wyrok Sądu Apelacyjnego w załączeniu).

Zapadł jeszcze wcześniej wyrok Sądu Najwyższego, Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w Warszawie w podobnej sprawie o identycznym stanie faktycznym i prawnym, dlatego jest wiążącym w przedmiotowej sprawie. Wyrok ten, który załączam bezpodstawnie oddala skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego.

Mając na uwadze, że skarżący wyczerpał już wszystkie instancje sądowe w kraju dochodząc swoich praw, że został wyraźnie poszkodowany, zaś zapadłe wyroki ocenia jako niesprawiedliwe, z naruszeniem prawa, w tych warunkach uzasadni-one jest wystąpienie ze skargą w oparciu o przepisy Europejskiej Konwencji Praw Człowieka w Strasburgu - wnosząc o orzeczenie jak na wstępie.

Załączników 5

- jak w treści skargi.